

Mál nr. 211/2022**Nafn málskotsaðila (M)****Nafn varnaraðila (V1)****Sönnun tjónsatviks. Óþekkt ökutæki.****Gögn.**

1. Málskot mótttekið 6. júlí 2022, ásamt fylgiskjölum.
2. Bréf V, dags. 15. ágúst 2022.
3. Viðbótarathugasemdir M, ódags., ásamt fylgiskjölum.
4. Viðbótarathugasemdir V, dags. 29. september 2022.

Málsatvik.

Í málskoti kemur fram að M hafi hlotið líkamstjón þann 28. desember 2019 á bifreiðastæði á Keflavíkurflugvelli er hópferðabifreið var ekið utan í hægri hlið M með þeim afleiðingum að hann slasaðist. M kveður ágreining þessa máls fyrst og fremst snúa að því hvort hann hafi fært nægar sönnur á að hann hafi orðið fyrir líkamstjóni með þeim hætti sem hann lýsir sem og hvort líkamstjón hans megi rekja til notkunar óþekkrar bifreiðar í skilningi 94. gr. þágildandi umferðarlaga nr. 50/1987. M hafði áður en hann beindi kröfu sinni að V1, gert kröfu í ábyrgðartryggingu bifreiðarinnar A sem var tryggð hjá vátryggingafélaginu V2. Í úrskurði nefndarinnar í máli nr. 317/2021, var fjallað um kröfu M um bætur úr ábyrgðartryggingu bifreiðarinnar A og var niðurstaða nefndarinnar sú að ósannað væri að tjónsatvikið hefði átt sér stað. M hefur eftir að sá úrskurður lá fyrir aflað frekari gagna. Þar á meðal er skriflegur vitnaframburður en í fyrrgreindu máli lá eingöngu fyrir tölvupóstur frá vitninu til mannauðsstjóra vinnuveitanda M þar sem engin nöfn eða staðsetningu tjónsatviks komu fram. Hefur M einnig reynt að beina því til lögreglu að hefja rannsókn málsins að nýju en ekki haft árangur sem erfiði. Byggir M kröfu sína á 2. mgr. 20. gr. þágildandi reglugerðar nr. 424/2008 um lögmæltar ökutækjatrýggingar, sbr. 94. gr. þágildandi umferðarlaga nr. 50/1987. Telur M það hafið yfir allan vafa að stórri hópferðabifreið hafi verið ekið á hann þann 28. desember 2018. Vísar M til þess í fyrsta lagi að hann hafi leitað til læknis daginn eftir slysið þar sem hann var greindur með áverka, í annan stað hefur vinnuveitandi M staðfest að hann hafi orðið fyrir líkamstjóni í umferðarslysi og í þriðja lagi vísar M til skriflegs framburðar vitnis.

V1 hefur hafnað greiðsluskyldu vegna líkamstjóns M. Vísar V1 til þess að M hafi í fyrsta lagi ekki sannað það grundvallarskilyrði ábyrgðar V1 að um óþekkt ökutæki hafi verið að ræða. M hafi þvert á móti áður byggt á að um tiltekna hópferðabifreið hafi verið að ræða. Þó M hafi ekki tekist að sanna að atvik hafi gerst með þeim hætti sem hann hefur frá upphafi lýst leiðir það ekki til ábyrgðar V1. Í öðru lagi fær lýsing M af atvikum enga stoð í myndbandsupptökum af svæði því sem hann gekk um í greint sinn. Í þriðja lagi byggir V1 á því að takist M að sanna að atvikið hafi átt sér stað liggur fyrir að það hafi verið um að ræða ökutækið A. Að lokum bendir V1 á að samkvæmt þeim læknisfræðilegu gögnum sem M hefur lagt fram voru ekki sjáanlegir áverkar á honum degi eftir umrætt slys.

Í viðbótarathugasemdum sínum vísar M til dómaframkvæmdar í málum er varða óþekkt ökutæki og þá sérstaklega dóma Hæstaréttar í málum nr. 228/2013 og 165/2016. Kveður M að miðað við þær sönnunarkröfur sem Hæstiréttur setur fram í þeim málum verði að álykta sem svo að M hafi staðið undir þeim sönnunarkröfum sem gerðar hafa verið í skaðabótamálum á hendur V1 á grundvelli reglugerðar nr. 424/2008. Þannig að ætla megi, að M hafi orðið fyrir líkamstjóni af völdum notkunar óþekkrar og skráningarskylds vélknúins ökutækis.

Í viðbótarathugasemdum V1 bendir félagið á að gera verði þá lágmarkskröfu að tjónþoli sjálfur trúi því að um óþekkt ökutæki hafi verið að ræða. Er í því ljósi erfitt að sjá hvernig það getur talist sannað að um óþekkt ökutæki hafi verið að ræða, jafnvel þó til séu dómar þar sem lækkaðar hafa verið kröfur til sönnunar tjónþola.

Álit.

Eins og fyrr segir komst nefndin að því í úrskurði sínum í máli nr. 317/2021 að M hefði ekki tekist að sanna að atvik það sem hann telur hafa valdið líkamstjóni sínu hafi átt sér stað. M hefur sem fyrr sönnunarbyrði um að hann hafi orðið fyrir líkamstjóni af völdum óþekkrar ökutækis. Í 2. mgr. 20. gr. þágildandi reglugerðar um lögmæltar ökutækjatrýggingar kemur fram að V1 skuli sem ábyrgðaraðili

greiða tjónþola bætur fyrir líkamsáverka vegna slyss á Íslandi ef ætla má að tjónið hafi hlotist af notkun óþekkts vélknúins ökutækis. Taka verður undir með M að hann hafi í samanburði við þær sönnunarkröfur sem Hæstiréttur hefur sett fram í dómum sínum í málum nr. 228/2013 og 165/2016 lagt fram gögn sem að öllu jöfnu teldust fullnægjandi sönnun á að M hafi orðið fyrir líkamstjóni af völdum óþekkts ökutækis. Þó sker þetta mál sig frá þeim málum á þann hátt sem M hefur haldið því fram frá upphafi að tilgreint ökutæki þ.e. ökutækið A hafi ekið utan í hann en ekki óþekkt ökutæki og lögregla hefur undir höndum myndbandsupptökur af meintum tjónsvettvangi. Eins fram kemur í úrskurði nefndarinnar í máli nr. 317/2021 fær lýsing M af atvikum enga stoð í myndbandsupptökum af svæði því sem hann gekk um í greint sinn. Í skýrslu lögreglu dags. 27. febrúar 2020 kemur fram að lögregla hafi skoðað upptökur úr myndavélakerfi og ekki séð tjónsatvikið. Hafði lögregla því samband við M til að fá frekari upplýsingar um atvikið og svo skoðað upptökur aftur. Á upptökunum var hvorki hægt að sjá M né tjónsatvikið á þeim tíma og stað sem M kveður það hafa átt sér stað. Framburður vitnis sem M lagði fram fyrir nefndinni hnekkir ekki myndbandsupptökum sem til eru af vettvangi né rannsókn lögreglu. Með vísan til alls ofangreinds hefur ekki verið sýnt fram á að M hafi orðið fyrir líkamstjóni af völdum óþekkts ökutækis þann 28. desember 2020.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum fyrir líkamstjón frá V á grundvelli 2. mgr. 20. gr. þágildandi reglugerðar nr. 424/2008 um lögmæltar ökutækjatrýggingar.

Reykjavík, 18. október 2022.

Þóra Hallgrímsdóttir

Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Heiða Óskarsdóttir